

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Hass –Kloc
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z/s w W.**

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 9 czerwca 2016r, V GC 2113/15 upr

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób ,że :

I. oddala powództwo w całości,

II. zasądza od powoda Przedsiębiorstwa (...)

(...) Sp. z o.o. z/s w W. na rzecz pozwanego

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w R. kwotę **1200 zł** (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę **17,00 zł** (siedemnaście złotych) tytułem opłaty skarbowej

od pełnomocnictwa,

2. zasądza od powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno (...) Sp. z o.o. z/s w W. na rzecz pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w R. **1200 zł** (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Zarządzenie;

(...)

(...)

UZASADNIENIE

w trybie art. 505¹³ § 2 kpc

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem dnia 9 czerwca 2016 r. sygn. akt V GC 2113/15 zasądził na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) sp. o.o. od pozwanego (...) sp. o.o. w R. kwotę 6 314,33 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 250 zł. kosztów sądowych, 1200 zł zastępstwa procesowego oraz 17 zł. opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pkt II).

W uzasadnieniu wyroku wskazał, że strony łączyła umowa o usługę dozoru mienia, która jest umową o świadczenie usług, do której nie stosuje się jednak dwuletniego terminu przedawnienia z art. 751 kc w zw. z art. 750 kc jako że jest umową uregulowaną odrębnymi przepisami ustawy z dnia 22.08.1997 r. o ochronie osób i mienia.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją pozwany, który zarzucił:

1. Naruszenie prawa materialnego t.j. art. 750 kc poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że „innymi przepisami” regulującymi umowę o świadczenie usług polegających na dozorcze mienia są przepisy ustawy z dnia 22.08.1997 r. o ochronie osób i mienia
2. Naruszenie prawa materialnego t.j. art. 751 pkt 1 kc w zw. z art. 750 kc poprzez jego błędne niezastosowanie do zaistniałego stanu faktycznego, pomimo, iż roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu wynika z umowy o świadczenie usług nieuregulowanej odrębnymi przepisami, a więc przedawnia się z upływem lat dwóch od momentu wymagalności roszczenia,
3. Naruszenie prawa materialnego t.j. art. 118 kc poprzez błędne zastosowanie do zaistniałego stanu faktycznego i przyjęcie, iż roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu przedawnia się z upływem trzech lat od momentu wymagalności roszczenia.

Powód wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa za II instancję wg norm przepisanych i ponowne rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję i zasądzenie ich od powoda na rzecz pozwanego.

W uzasadnieniu rozwinął argumentację na poparcie zgłoszonych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania wdając się w polemikę ze stanowiskiem pozwanego.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzut naruszenia art. 750 kc i art. 751 pkt 1 kc oraz art. 118 kc dotyczący kwalifikacji spornej umowy i zarzutu przedawnienia okazał się uzasadniony.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż umowa o dozór minia stanowi umowę do której stosuje się poprzez art. 750 kc przepisy dotyczące umowy o zleceniu i w konsekwencji art. 751 pkt 1 kc.

Przepis art. 750 kc nakazuje stosować odpowiednio przepisy o zleceniu do umów mających dwie cechy: zobowiązujących jedną ze stron do świadczenia usług, a więc do wykonania czynności dla innej osoby oraz nieuregulowanych innymi przepisami.

Niewątpliwie umowa o dozór spełnia pierwszą z tych przesłanek i polega na wykonywaniu czynności dla zlecającego. Umowa o dozór mienia nie została także uregulowana odrębnymi przepisami.

Przepis art. 750 kc nie znajduje zastosowania do konkretnych umów i zobowiązań usług uregulowanych w kodeksie cywilnym przykładowo rachunku bankowego, o zlecenia, agencyjnej, o komisju, czy przez przepisy pozakodeksowe np. przepisy ustawy z 29.8.1997 r. (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 196 ze zm.) zawierającej unormowanie umowy o świadczenie usług turystycznych (art. 14 ustawy o usługach turystycznych). Podobnie też nie znajduje zastosowania do umowy o pośrednictwo w obrocie nieruchomościami /art. 180 ustawy o gospodarce nieruchomościami/.

Należy zwrócić uwagę, iż w ustawach regulujących gospodarkę nieruchomościami oraz usługi turystyczne, w przeciwieństwie do ustawy z dnia 22.08.1997 r. o ochronie osób i mienia, w powołanych powyżej przepisach wskazane zostały elementy istotne w/w umów. Ustawa o ochronie osób i mienia zaś nie zawiera analogicznych regulacji, które indywidualizowałyby sam typ czynności.

Działalność gospodarcza mająca na celu bezpieczeństwo człowieka i państwa polega m.in. na wykonywaniu koncesjonowanej działalności w sferze ochrony osób i mienia i jest poddawana reglamentacji prawnej. Ustawa o ochronie osób i mienia reguluje właśnie zasady wykonywania takiej działalności, uprawnienia pracowników ochrony i wymagane kwalifikacje, zasady wykonywania nadzoru na prywatnym sektorze ochrony. Nie definiuje jednak samej umowy ochrony osób i mienia, a także jej istotnych elementów jak w przypadku w/w umów.

Stanowisko co do zastosowania do umowy o ochronę osób i mienia przepisów kodeksowych dotyczących umowy o świadczenie usług w zw. z art. 750 kc znajdują także potwierdzenie w orzecznictwie sądów powszechnych, w tym w wyroku Sądu Rejonowego dla m.st W. z dnia 16.10.2014 r., sygn. akt IX GC 1456/13, wyroku SA w Łodzi z dnia 22.01.2013r, III AUa 888/12, jak też wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy z dnia 31.03.2011 r. sygn. akt VI Ga 29/11.

Wypada w tym miejscu podnieść, że umowa o świadczenie usług jest umową starannego działania, zatem jej celem jest wykonywanie określonych czynności, które nie muszą zmierzać do osiągnięcia rezultatu.

W konsekwencji na powyższe, jak też uwagi na to, że skrócony do dwóch lat termin przedawnienia określony w art. 751 pkt 1 k.c. jest związany z wykonywaniem czynności przez profesjonalistów uczestniczących w obrocie gospodarczym, do umowy o świadczenie usług znajduje odpowiednie zastosowanie art. 751 pkt 1 kc i wskazany w nim dwuletni termin przedawnienia w miejsce terminów wskazanych w art. 118 kc.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy zmienił wyrok w ten sposób, iż oddalił powództwo z uwagi na upływ terminu przedawnienia roszczenia orzekając jak w pkt 1. I wyroku na podstawie art. 386 § 1 kpc, mając na uwadze, że powód domagał się zapłaty należności, której termin wymagalności rozpoczął się w dniu 22.01.2013r (k-20), a pozew został złożony w dniu 5.10.2015r, a więc po upływie w/w terminu.

W przedmiocie kosztów procesu przed Sądem I instancji Sąd Okręgowy orzekł w pkt 1 II na podstawie art. 98 kpc.

W przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 kpc jak w pkt 2 wyroku.